

тривалість виробничого циклу, тривалість управлінського циклу, тривалість проектного циклу. Однак стабілізація діяльності, що досягається в процесі адаптації, потребує не тільки стабілізації протікання внутрішніх процесів, але й забезпечення певного компонентного складу підприємства, визначення якого виступає логічним продовженням цього дослідження.

Література

1. *Павленко І.М.* Формування стратегії підприємства на основі теорії фреймів // Вчені записки: Збірник наукових праць Університету економіки та права «Крок». — Вип. 20. — 2009. — С. 117—125.
2. *Павлов С. Е.* Адаптація. — М.: Паруса, 2000. — 282 с.
3. *Андерсен Берн.* Бизнес-процессы. Инструменты совершенствования / Андерсен Берн. — М.: РИА «Стандарты и качество», 2005. — 272 с.
4. *Васильков В.Г.* Організація виробництва: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2003. — 524 с.
5. *Лисицына Е.В.* Образовательный курс финансового управляющего: Ч. 4 // Финансовый менеджмент. — 2005. — №1 [Режим доступу: <http://www.dis.ru/library/fm/archive/2005/1/3951.html>].
6. *Арчибальд Рассел Д.* Управление высокотехнологическими проектами. — М.: ДМК ПРЕСС, 2004. — 463 с.
7. *Павленко І.М.* Стратегія підприємства в контексті діалектичної єдності процесів функціонування та розвитку // Вчені записки: Збірник наукових праць Університету економіки та права «Крок». — Вип.22. — 2010. — С. 106—110.
8. *Павленко І.М.* Економічна безпека підприємства: адаптаційний аспект // Формування ринкової економіки. — 2010 [На правах рукопису].

Стаття надійшла до редакції 5.10.2010.

УДК 338

Є.А. Піскотін,

аспірант кафедри фінансів

Полтавського університету споживчої Кооперації України

ГЕНЕЗИС КАПІТАЛУ ЯК ЕКОНОМІЧНОЇ КАТЕГОРІЇ

Анотація. Висвітлено основні теоретичні підходи до визначення капіталу як економічної категорії, що склалися в процесі його еволюції. Наведено кілька визначень що застосовувались науковцями в різні часи.

Аннотация. Изложены основные теоретические подходы к определению капитала как экономической категории, сложившиеся в процессе его эволюции. Дано несколько определений, которые применялись учеными в разные времена.

Summary. The main theoretical approaches to the definition of capital as an economic category, which occurred during its evolution. Some definitions applied by scientists in different times are presented.

КЛЮЧОВІ СЛОВА. Капітал, засоби виробництва, фактори виробництва, продукція, ринок, прибуток, багатство.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА. Капитал, средства производства, факторы производства, продукция, рынок, прибыль, богатство.

KEY WORDS. Capital, capital goods, inputs, production, market, income, wealth.

Постановка проблеми. Економічна наука знаходиться в постійному розвитку: міняються проблеми, що хвилюють учених, наука збагачується новими фактами, методами досліджень. Разом з розвитком науки міняються не тільки об'єкти досліджень, одержують нове трактування такі, здавалося б, сталі поняття, як власність, гроші, дохід, відсоток. Досить значні зміни відбулися і в розумінні категорії «капітал».

Аналіз останніх досліджень щодо визначеної проблеми. Дослідженням сутності капіталу займалися такі вчені, як Ю.Ф. Брігхем, О.Д. Василик, О.М. Загородна, О.П. Зуділін, В.М. Івахненко, К.В. Ізмайлова, М.Я. Коробов, Л.А. Лахтіонова, В.О. Мец, Є.В. Мних, В.М. Опарін, П.Я. Попович, І.Д. Фаріон, С.І. Шкарабан, А.Д. Шеремет та ін. Незважаючи на їх значний науковий внесок у цю сферу, категорія «капітал» залишається однією з найбільш дискусійних та вимагає подальших досліджень.

Мета статті. Висвітлення різних підходів до трактування категорії «капітал», що склалися в процесі її історичного розвитку.

Виклад основного матеріалу. Дефініція капіталу як категорії, що має складну економічну, філософську й правову природу, була закладена ще мислителями Стародавньої Греції. Зокрема, у своїй праці «Політика» Аристотель зазначав: «У мистецтві нагромадження статків, оскільки вони нагромаджуються в торговій діяльності, ніколи не буває межі, оскільки метою тут є безмежне багатство та володіння грошима. Всі, хто займається грошовим обігом, прагнуть збільшити свої капітали до безмежності» [1, с. 25—26].

Перше найглибше дослідження категорії «капітал» належить фізіократам. На відміну від меркантилістів, які, досліджуючи сферу обігу, під капіталом найчастіше розуміли авансовані в торгівлю гроші, фізіократи, перемістившись у сферу виробництва, починають ототожнювати капітал із засобами виробництва. Це, на думку К. Маркса, заклало основу подальшому розвитку політичної економії. Також фізіократи першими виділили в структурі капіталу основну та оборотну частини [14, с. 53].

Подальший розвиток і уточнення поняття «капітал» відбувається в роботах класиків політичної економії А. Сміта, Д. Рікардо, Дж. С. Мілля. Так, А. Сміт під капіталом розумів частину запасів продуктів, матеріалів і знарядь, від яких чекають одержувати дохід [12, с. 311]. Д. Рікардо визначив, що капітал переміщується між галузями під впливом прибутку [14, с. 74].

Значний внесок у дослідження природи капіталу вніс К. Маркс. Він встановив, що в процесі кругообігу капітал проходить три стадії. Авансуючи гроші на покупку машин і устаткування, сировини, робочої сили, капіталіст перетворює грошовий капітал на продуктивний, а коли готова продукція поступає на ринок, капітал знаходиться вже в товарній формі [8, с. 32].

Першочергове значення тлумаченню терміну «капітал» надавав видатний французький економіст і історик Фернан Бродель. «Capitale» (слово з пізньої латині, від caput — голова) з'явилося біля XII—XIII ст. у значенні «цінності; запас товарів; маса грошей; чи ж гроші, що приносять відсоток» Саме в Італії це слово було створено, освоїлося і в деякому роді знайшло зрілість. Його, безперечно, виявляєш в 1211 році, а з 1283 року воно уживається в значенні капіталу товариства купця» [4, с. 223].

У XVI ст. проблема походження і зростання багатства, поставлена ще філософами Стародавньої Греції, вперше вийшла на державний рівень. У першу чергу йшлося про зростання багатства держави. Відповідно, слово «багатство», вживане відносно держави, вийшло на перший план: «Всіх економістів цікавило центральне питання — як приростає матеріальне багатство, як збільшується виробництво національного продукту (багатства). Економічна теорія тільки тоді і стала власне теорією, коли змогла поставити це питання. Зробили це меркантилісти в XVI—XVII століттях. Вони вважали, що багатство країни визначається притокою-відтоком золота. Класики політекономії — Петі, Сміт, Рікардо — вже безпосередньо пов'язали предмет економічної теорії з виробництвом матеріального багатства і, природно, з відносинами людей з приводу його виробництва. Головна праця Сміта так і називається: «Дослідження про природу і причини багатства народів» [2, с. 11].

Загальний інтерес до роботи Сміта, що системно виклав усі досягнення економічної думки на той момент, був викликаний не стільки ясною і дохідливою мовою, скільки чітко обкресленим і актуальним предметом дослідження: і правителі, і рядові громадяни будь-якої країни мріють бачити її процвітаючою, тобто багатогою. Політекономія, таким чином, була наукою однієї проблеми: проблеми багатства держави і чинників його зростання. Слово

«багатство», інтуїтивно зрозуміле всім, постійно використовувалося, але дати визначення йому довго не розв'язувалися. «Ж-Б. Сей в 1828 році визнавав, що слово «багатство» погано визначуваний термін, але користувався ним» [4, с. 224].

Так, з багатством підприємців ототожнювали капітал Т. Мальтуса («...капітал, тобто накопичене багатство, що вживається з метою отримання прибутку») і Р. Джонс («...капітал складається з багатства, збереженого з доходу і спожитого з метою отримання прибутку») [12, с. 601]. Як бачимо, капітал і прибуток виступають у цих визначеннях у нерозривній єдності: капітал — це багатство, використовуване для отримання прибутку. Правда, термін «багатство» як і раніше не мав визначення.

Мабуть, найбільш глибоке і ґрунтовне дослідження багатства взагалі, і капіталу зокрема, проведено К. Марксом у його однойменній роботі. У ній даний термін використовується лише в підприємницькому сенсі. Капітал, на думку К. Маркса, був окремим випадком багатства і складався з тих же носіїв вартості — товарів і грошей, включаючи зобов'язання до отримання і сплати. Капітал є відношенням між підприємцями, що дозволяє зіставити їх фінансові можливості, а також відношенням між підприємцями (капіталістами) і пролетаріатом. У його працях наводиться кілька різних визначень капіталу, але всі вони по суті зводяться до багатства, використовуваного в підприємницькій діяльності, а тому здібному до самозростання. Приведемо деякі з них.

«Робочий сам постійно проводить об'єктивне багатство як капітал, як чужу йому, пануючу над ним силу, а капіталіст також постійно проводить робочу силу як суб'єктивне джерело багатства» [12, с. 583]. У цьому випадку К. Маркс, ототожнюючи капітал з багатством, вказує на робочу силу як його джерело.

«В ході нашого дослідження з'ясувалося, що капітал є не постійна величина, а еластична частина суспільного багатства, що постійно змінюється залежно від того або іншого ділення додаткової вартості на дохід і додатковий капітал» [12, с. 623]. Тут К. Маркс називає капітал частиною суспільного багатства, яка збільшується у міру того, як додаткова вартість, за вирахуванням сум, що вилучаються власником на особисте споживання у вигляді дивідендів, приєднується до капіталу.

«Капітал — не річ, а суспільне виробниче відношення між людьми, опосередковане речами» [13, с. 775]. Це — особлива непряма форма ототожнення капіталу і багатства. Річ у тому, що під «суспільним виробничим відношенням між людьми» Маркс розумів відношення капіталу і праці або, що те ж саме, відно-

шення багатства і бідності. «Багатство є відношення між двома особами», — цитував він італійського ученого Галіані [11, с. 20]. В іншій своїй роботі Маркс указував на постійно відтворний зв'язок багатства капіталістів з бідністю робочих: «В рамках тих же самих відносин, в яких проводиться багатство, проводиться також убогість. Ці відносини створюють буржуазне багатство лише за умови безперервного знищення багатства окремих членів цього класу і утворення пролетаріату, що постійно росте» [10, с. 144]. Отже, під капіталом Маркс, як і більшість економістів його часу, розумів багатство, що звертається у сфері підприємницької діяльності і направлене на отримання прибутку.

Ототожнюють капітал з багатством і Фішер, Дорнбуш, Шмалензі. У їх підручнику економіки в 18-й главі «Речовинне багатство: земля і капітал» знаходимо: «Фізичний капітал є запасом проведених товарів, що беруть участь у виробництві товарів і послуг. Фізичний капітал відрізняється від землі тим, що він проводиться, тоді як земельний фонд не може бути збільшений. Капітал і земля разом утворюють речовинне багатство країни. Речовинне багатство відрізняється від фінансового багатства, хоч і тісно пов'язано з ним». Проте процес відтворення капіталу ці автори не розглядають.

Інші американські економісти використовують слово «капітал» у вужчому сенсі. Так, у підручнику Макконелла і Брю знаходимо визначення: «Капітал, або інвестиційні ресурси, охоплює всі виробничі засоби виробництва, тобто всі види інструментів, машини, устаткування, транспортні засоби і збутову мережу, використовувані у виробництві товарів і послуг і доставці їх кінцевому споживачу».

У приведеному визначенні термін «капітал» не має на увазі грошей. Гроші як такі нічого не проводять і не можуть вважатися економічним ресурсом. Реальний капітал — інструменти, машини і інше продуктивне устаткування — це економічний ресурс; гроші, або фінансовий капітал, таким ресурсом не є» [9, с. 37].

Аналогічним чином трактує капітал і П. Самуельсон: «Економіка промислово розвинених країн використовує велику кількість будівель, техніки, комп'ютерів тощо. Всі подібні ресурси називаються капіталом. Капітал — це проведений чинник виробництва, ресурс тривалого користування, який сам по собі є продуктом економіки» [5, с. 72]. Отже для названих економістів капітал вже не багатство і, тим більше, не суспільні відносини між багатством і бідністю. Фактично в приведених визначеннях капіталом називається сукупність поза оборотних активів. Ця новація спричинила за собою інші.

На відміну від політичної економії, яка прагнула виявити суть основних економічних категорій, вивести загальноекономічні за-

кони, «маржиналіська революція», здійснена в 70—80 роки 19-го століття У. Девонсом, Л. Вальрасом, К. Менгером, перемістила фокус наукових досліджень на проблеми ефективного розподілу обмежених ресурсів, максимізації прибутку фірмою [11, с. 19].

Продовжуючи дослідження капіталу в рамках неокласичної теорії, А. Маршалл аналізує проблему капіталу з позицій ефективного розміщення, оптимальної структури, витрат на його відтворення.

У 30-і роки 20-го століття Дж. М. Кейнс, досліджуючи проблему економічної кризи в США, розглядає суть капіталу на макrorівні. На думку Дж. М. Кейнса, неоліком споживчого попиту домашніх господарств, капіталовкладень приватного сектора здатні привести до кризи. Для подолання «Великої депресії», що вибухнула в США в 1928—1930 рр., Кейнс пропонував стимулювати інвестиції фірм шляхом регулювання процентних ставок, зниження податків, здійснення держзакупівель [6, с. 648—658].

Поступово через зайву «математизацію» в економічній науці настає криза економетричних моделей. Наростає розуміння неможливості обходитися без аналізу позаекономічних чинників.

Одним з нового перебігу економічної думки став неоінституціоналізм. Представники неоінституціоналізму — Р. Коуз, Д. Норт, А. Алчян та ін., погоджуючись з такими принципами неокласичної теорії, як обмеженість ресурсів, поведінка фірми, що максимізувала прибуток, доповнюють її поняттям трансакційних витрат, платністю і недосконалістю інформації, розмитістю прав власності.

У неоінституціональній теорії проблема капіталу одержує нове звучання. Так, у рамках концепції прав власності аналізується, хто володіє правами власності засобами виробництва, хто має право користування ними, хто має право на дохід, право на «безпеку» володіння капіталом і т.д.

У другій половині 20-го століття почалося нове «золоте століття» неокласичної теорії». Т. Шульц, Г. Беккер і багато інших учених змогли принципово розсунути межі предмету економічної науки, розширити можливість застосування економічних методів дослідження [9, с. 157].

На їх думку, такі форми людської поведінки, як сімейні відносини, злочинність, вибори тощо містять ті ж елементи, що і традиційна економічна діяльність людини, і можуть бути описані за допомогою таких економічних категорій, як рідкість, ціна, альтернативні витрати. Ця течія в економічній науці одержала назву «економічний імперіалізм».

Значно розширила уявлення про суть капіталу робота Г. Беккера «Людський капітал». Людський капітал, по Беккеру — це те, що є у кожного: запас знань, навиків, мотивацій. Іншими слова-

ми, навика людини, освіта, знання перетворюються на ще один чинник виробництва.

Відправним пунктом для Беккера стало уявлення, що, здобуваючи освіту, що вчать і їх батьки поведуться раціонально, зважаючи вигоди і витрати. Подібно до підприємців, вони зіставляють очікувану граничну віддачу від вкладень в освіту з прибутковістю альтернативних інвестицій (відсоткам по банківських внесках, облігаціях). Норми віддачі, таким чином, виступають як регулятор розподілу інвестицій між рівнями освіти, освітою і рештою економіки. Після досліджень, проведених Беккером і його колегами, інвестиції в освіту стали розглядатися як джерело економічного зростання не менш важливе, чим звичайні капіталовкладення.

Наступну модернізацію категорії «капітал» здійснив французький соціолог П. Бурдьє. У своїх роботах П. Бурдьє піддав критиці прагнення К. Маркса звести сферу людського життя тільки до економічного простору і описати суспільство як опозицію класів власників і невластників засобів виробництва (економічного капіталу) [1]. На думку П. Бурдьє, людина живе одночасно в кількох соціальних просторах — культурному, науковому, економічному, політичному. Влада, положення людини в суспільстві визначається об'ємом і структурою накопиченого їм капіталу в різних формах — культурного, соціального, символічного і економічного капіталу [1].

Культурний капітал — це сукупність знань, які допомагають розшифровувати специфічні знаки і символи, необхідні для соціалізації індивіда в суспільстві. Накопичується культурний капітал через навчання і виховання в сім'ї, навчальних закладах. Прикладом культурного капіталу можуть бути навика читання, норми поведінки, уміння грати на музичних інструментах. Прибуток від культурного капіталу може бути не речовий — людина одержує задоволення від відвідин музею, для розуміння цінності експонатів йому необхідний культурний капітал [1].

Соціальний капітал — сукупність норм, правил, зв'язків, які формуються при взаємодії індивідів і засновані на довірі. Людина, надаючи яку-небудь послугу безкоштовно, вважає, що відносно нього, коли це буде необхідно, інша людина поступить так само. Соціальний капітал, формуючи соціальні мережі, дозволяє обмінюватися інформацією, активами швидше і з нижчими трансакційними витратами, чим це відбувалося б за допомогою ринку [2, с. 66].

Символічний капітал втілений у репутації, харизмі, імені, знаках гідності, високого соціального статусу і т.п. Символічний капітал людини, наприклад, репутація, вимагає визнання з боку інших. Коли компетенція, авторитет людини визнані іншими людьми, людина

набуває символічного капіталу і дістає можливість впливати на результат подій, встановлювати єдино правильну думку і т.д. [1].

Згідно теорії П. Бурдьє, всі форми капіталу схильні до конвертації, наприклад, людина може перетворити соціальний капітал на економічний. Прикладом конвертації соціального капіталу в економічний може бути випадок, коли людина бере у борг гроші на тривалий термін без відсотка у колеги по роботі [3, с. 70].

Подальше дослідження природи соціального капіталу було продовжено в роботах Дж. Коулмана. У своєму підході до вивчення людської поведінки Дж. Коулман успішно синтезує неокласичні погляди об максимізації корисності ринковими агентами і погляди соціологічного напрямку про повну зумовленість людської поведінки соціальними нормами і інститутами [7, с. 122].

Соціальний капітал у Дж. Коулмана виступає важливим економічним ресурсом. Коли на окремому ринку відношення персоналізовані і повторюються, ринковий агент, діючи раціонально, припускає, що послуга, надана їм безкоштовно своєму діловому партнеру, дозволяє, у разі потреби, розраховувати на аналогічну послугу. Ця одночасна концентрація очікувань і зобов'язань супроводжується зростанням довіри, соціального капіталу.

У більшості випадків соціальний капітал виступає побічним продуктом людських взаємин. У процесі спілкування незнайомі люди знаходять один у одного щось загальне — соціальне походження, захоплення. Це служить першим поштовхом до встановлення тісніших відносин, накопичення соціального капіталу [7, с. 138].

Дж. Коулман відзначає, що у ряді випадків соціальний капітал виступає суспільним благом. Наприклад, батьки для підвищення якості освіти можуть добровільно створити опікунську раду школи. Робота в такій раді, як правило, безкоштовна. Учасники ради жертвують своїм часом, а якіснішу освіту здобувають не тільки їх діти, але і діти інших батьків [7, с. 136].

Така ситуація породжує проблему інвестицій у соціальний капітал, члени опікунської ради, не одержуючи допомоги від решти батьків, можуть відмовитися від участі в роботі ради, а значить соціальний капітал, що генерується радою, перестане існувати.

Широка дискусія про суть соціального капіталу розвернулася останнім часом на сторінках українських економічних і соціологічних журналів. Так, В.В. Радаєв указує на інституційну природу соціального капіталу, І.Е. Діскін говорить про процес конвертації соціального капіталу у владу і власність, Л.А. Колесникова вважає, що концепція соціального капіталу дозволить возз'єднувати економічну і соціальну сторону життя суспільства [10, 13].

Разом з тим, існує ряд поки-що невіршених питань: до кінця не визначена природа соціального капіталу, не досліджені чинники, стимулюючі накопичення і відтворення соціального капіталу, потребує подальшого вивчення кореляція соціального капіталу з економічним зростанням.

Вирішити поставлені завдання непросто — категорія «соціальний капітал» лежить на стику економічної науки, соціології, політології, філософії і тому вимагає від дослідника широкої ерудиції у кількох областях знання.

Одним з можливих підходів до подальшого вивчення соціального капіталу є міждисциплінарний підхід, заснований на розробках інституційної теорії. У рамках інституціоналізму можливо прослідкувати розвиток соціального капіталу як ефективного інституту людського суспільства, вплив соціального капіталу на транзакційні витрати і доступність інформації.

Для перехідної економіки дослідження соціального капіталу має особливе значення: цивілізовані ринкові відносини на пострадянському просторі тільки починають формуватися, а це означає, що конфлікт між працею і капіталом ще вимагає свого дозволу, створення групою людей закритих мереж передачі інформації, розподіли ресурсів може виступати чинником збільшення нерівності.

Висновки. Слово «капітал» — одне з найуживаніших у лексиконі підприємців, фінансистів, економістів і бухгалтерів упродовж вже кількох століть. Проте дотепер загальноприйнятого визначення цей термін не одержав. І це — одна з перешкод на шляху розвитку вказаних дисциплін. Не відкидаючи жодного з трактувань капіталу, нагромаджених науковою думкою за всю історію розвитку економічної теорії, слід наголосити на необхідності дослідження сутності капіталу в контексті соціально-економічних та історичних умов його еволюції.

Література

1. Антология экономической классики Вильям Петти, Адам Смит, Давид Риккардо. — М. : Изд-во «ЭКОНОВ» — «Ключ», 1993. — 475 с.
2. Бурдьє П. Социальное пространство и генезис «классов» // www.bourdieu.narod.ru/sp/PB_SP_genese_de_classes.htm
3. Бурдьє П. Социолог под вопросом // www.sociologi.narod.ru/lib/PBq.htm
4. Бурдьє П. Формы капитала // Экономическая социология. — 2002. — № 5. — С. 60—75.
5. Гарнер Дэниэл, Оуэн Роберт, Конвей Роберт. Привлечение капитала: Учеб. пособие для студ. вузов и слушателей образоват. учрежде-

ний підвищення кваліфікації, обуч. по напр. «Менеджмент» / Н. Павлов (пер.) — М. : Джон Уайли энд Санз, 2005. — 464 с.

6. *Кейнс Дж. М.* Общая теория занятости, процента и денег // Петти В., Смит А., Рикардо Д., Кейнс Дж., Фридмен М. Классика экономической мысли: Сочинения. — М.: ЭКСМО-Пресс, 2000. — 896 с.

7. *Коулман Дж.* Капитал социальный и человеческий // Общественные науки и современность. — 2001. — №3. — С. 121—139.

8. *Маркс К.* Капитал: Критика политической экономии: В 3 т. — М.: Издательство политической литературы, 1984. — Т. 2. — 596 с.

9. *Нестеренко А.Н.* Экономика и институциональная теория / Под ред. Л.И. Абалкина. — М.: Эдиториал, 2002. — 415 с.

10. *Радаев В.В.* Понятие капитала, формы капиталов и их конвертация // Общественные науки и современность. — 2003. — № 2. — С. 3—15.

11. *Радаев В.В.* Экономическая социология. — М.: Аспект Пресс, 1998. — 368 с.

12. *Смит А.* Исследование о природе и причинах богатства народов // Петти В., Смит А., Рикардо Д., Кейнс Дж., Фридмен М. Классика экономической мысли: Сочинения. — М.: ЭКСМО-Пресс, 2000. — 896 с.

13. Социальный капитал как научная категория // Общественные науки и современность. — 2004. — №4. — С. 4—23.

14. *Ядгаров Я.С.* История экономических учений. — М.: ИНФРА-М, 2001. — 320 с.

Стаття надійшла до редакції 27.09.2010.

УДК 658:338.984

Н.В. Прус, аспірант,

Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля

ДЕТАЛІЗАЦІЯ МЕТОДІВ ПЛАНУВАННЯ ВИТРАТ У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ

Анотація. Розглянуто системи планування та оперативного управління виробництвом у межах операційного циклу та виявлено «вузькі місця». Проведено деталізацію методів планування витрат підприємства.

Аннотация. Рассмотрены системы планирования и оперативного управления производством в рамках операционного цикла и выявлены «узкие места». Проведена детализация методов планирования затрат предприятия.

Summary. The systems of planning and operative operations management are considered within the limits of operating cycle and «bottlenecks» are exposed. Working of methods of planning of charges of enterprise is conducted out in detail.